

KRYSTAL SUTHERLAND

ZMIZNUTIE
SEŠTIER
HOLLOWOVÝCH

KRYSTAL SUTHERLAND

ZMIZNUTIE
SESTIER
HOLLOWOVÝCH

Pandora
www.vydavatelstvosopandora.sk

2022

Táto kniha je beletristické dielo. Všetky odkazy na historické udalosti, skutočné osoby alebo miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, živými alebo mŕtvymi, je úplne náhodná.

Autorské práva podnecujú tvorivosť, podporujú rozmanitosť hlasov, slobodu prejavu a vytvárajú živú kultúru. Ďakujeme vám, že ste si kúpili autorizované vydanie tejto knihy, a že dodržiavate zákony o autorských právach tým, že žiadnu jej časť nereprodukuje, neskenujete ani nešírite v akejkoľvek forme bez povolenia.

Krystal Sutherland

HOUSE of HOLLOW

Copyright © 2021 by Krystal Sutherland

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © Shutterstock

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-063-8

ISBN 978-80-8247-064-5 PDF

ISBN 978-80-8247-065-2 EPUB

ISBN 978-80-8247-066-9 MOBI

*Pre Martina,
môjho milovníka príbehov.*

PROLOG

Mala som desať rokov, keď som si prvýkrát uvedomila, že som zvláštna.

Okolo polnoci sa cez okno mojej spálne vkradla žena v bielom a nožničkami mi odstrihla prameň vlasov. Celý čas som bdela a sledovala ju v tme. Bola som taká stuhnutá od strachu, že som sa nemohla pohnúť, nemohla som kričať.

Sledovala som, ako si pridrižiava prameň mojich vlasov pri nose a vdychuje. Potom si ho položila na jazyk, zavrela ústa, chvíľu si vychutnávala jeho chuť. Prehltla ho. Nahla sa nado mňa a končekom prsta mi prechádzala po jazve v tvare háčika na spodku môjho krku.

Až keď otvorila dvere do spálne mojich starších sestier, držiac si nožnice stále pri boku, som konečne vykrikla.

Na chodbe sa proti nej postavila moja matka. Moje sestry ju pomáhali udržať na zemi. Žena bola drsná a zúrivá, mlátila do nich troch so silou, ktorá bola, ako sme sa neskôr dozvedeli, živená amfetamínmi. Matku pohrýzla, prostrednú sestru Vivi udrela hlavou do tváre tak silno, že jej rozdrvila nos a obe očné jamky mala celé týždne pomliaždené.

Bola to Grey, moja najstaršia sestra, ktorá ju nakoniec premohla. Mysliac si, že sa mama nepozerá, sa nad ňu sklonila a pritlačila svoje pery na jej ústa. Bol to jemný bozk ako z rozprávky. Bol však tiež strašný, pretože tá žena mala bradu pokrytú krvou našej matky.

Vzdych na chvíľu zavoňal sladko a nesprávne, zmesou medu a niečoho... niečoho skazeného. Grey sa odtiahla a podržala žene hlavu v rukách, potom ju pozorne sledovala a čakala. Sestrine oči boli neskutočne čierne, vyzerali ako vyleštené kamene v rieke. Mala štrnásť rokov a už vtedy bola najkrajším stvorením, aké som si vedela predstaviť. Chcelo sa mi stiahnuť kožu z jej tela a nosiť ju prehodenú cez seba.

Žena sa pod Greyiným dotykom zachvela a potom jednoducho... prestala.

Kým prišla polícia, žena mala oči doširoka otvorené, pohľad prázdny, jej končatiny boli také roztrasené, že už nemohla stáť a traja policajti ju museli vyniesť von. Bola ochabnutá, akoby opitá.

Zaujímalo by ma, či Grey už vtedy vedela, čo sme.

Ako nám neskôr povedala polícia, tá žena si o nás prečítala na internete a prenasledovala nás niekoľko týždňov, kým sa k nám vlámala.

Bizarnosť, ktorá sa nám stala pred tromi rokmi, mala som vtedy sedem, a na ktorú som si nepamätala a nikdy som o nej nepremýšľala, zrejme zaujala mnohých iných ľudí.

Po tejto udalosti som sa stotožnila s našou zvláštnosťou. Nasledujúce roky som ju hľadala a vnímala ju, ako kvitne nečakanými spôsobmi.

Bol tu muž, ktorý sa pokúsil vtiahnuť Vivi do svojho auta, keď mala pätnásť rokov, pretože si myslel, že je anjel. Zlomila mu sánku a vyrazila dva zuby. Bol tu učiteľ, ktorého Grey nenávidela, a ktorého vyhodili hneď po tom, ako ju pritlačil k stene a pred celou triedou ju pobozkal na krk. Bolo tu pekné, obľúbené dievča, ktoré ma šikanovalo a potom sa zrazu na zhromaždení postavilo pred celú školu a potichu si začalo holiť hlavu. Keď mu tmavé kadere padali v chumáčoch k nohám, po lícach mu stekali slzy.

Keď som v ten deň v mori tvári našla Greyine oči, pozerala na mňa. Šikanovanie trvalo už niekoľko mesiacov, ale sestram som o tom povedala až večer predtým. Grey žmurkla a čítala knihu, o predstavenie neprejavila najmenší záujem. Vivi, vždy menej nenápadná, mala nohy vyložené na operadle stoličky pred sebou a usmievala sa od ucha k uchu, až sa jej krivý nos krčil radosťou.

Okolo sestier Hollowových sa diali temné, nebezpečné veci.

Každá z nás mala čierne oči a vlasy biele ako mlieko. Každá z nás mala očarujúce štvorpísmenkové meno: Grey, Vivi, Iris. Do školy sme chodili spolu. Obedovali sme spolu. Domov sme chodili spolu. Ne-

mali sme priateľov, pretože sme ich nepotrebovali. Pohybovali sme sa po chodbách ako žraloky, ostatné malé rybky sa pred nami rozostupovali a šepkali si za našimi chrbtami.

Každý vedel, kto sme. Každý počul náš príbeh. Každý mal svoju vlastnú teóriu o tom, čo sa nám stalo. Moje sestry to využili vo svoj prospech. Boli veľmi dobré v pestovaní vlastnej záhady, boli ako záhradníci, ktorí privádzali opojné intrigy dozrievajúce vôkol nich do podoby, akú si samy zvolili. Ja som ich jednoducho nasledovala, tichá a učenívová, vždy v rozpakoch z pozornosti. Podivnosť plodila len podivnosť a zdalo sa mi nebezpečné pokúšať osud, pozývať doň temnotu, ktorú k nám, zdá sa, prirodzene priťahovalo.

Nenapadlo mi, že moje sestry odídu zo školy oveľa skôr ako ja, kým sa to skutočne nestalo. Škola nevyhovovala ani jednej z nich. Grey bola nesmierne inteligentná, ale nikdy nenašla v učebných osnovách nič, čo by sa jej páčilo. Ak mala na hodine čítať a analyzovať *Jane Eyrovú*, mohla sa namiesto toho rozhodnúť, že Danteho *Peklo* je zaujímavejšie, a napísať esej o ňom. Ak mala na hodine výtvarnej výchovy nakresliť realistický autoportrét, mohla namiesto toho nakresliť príšeru s prepadnutými očami a krvou na rukách. Niektorým učiteľom sa to páčilo, väčšine nie, a kým Grey odišla, dostávala vždy len priemerné známky. Ak ju to aj trápilo, nikdy to nedala najavo, prechádzala ročníkmi s istotou niekoho, komu jasnovidec predpovedal budúcnosť a to, čo počul, sa mu páčilo.

Vivi sa až príliš často vyhýbala vyučovaniu. Administratívne sa vtedy ulavilo, pretože keď sa objavila, bol z nej pekný kvietok. Ohovárala učiteľov, robila diery na uniformách, aby boli viac punkové, sprejovala grafity na toalety a odmietala si dať dole množstvo piercingov. Tých niekoľko úloh, ktoré odovzdala počas posledného ročníka, boli za samé ľahké jednotky, ale jednoducho ich nebolo dosť na to, aby ju udržali na škole. Čo Vivi vyhovovalo. Každá rocková hviezda potrebuje príbeh o svojom pôvode a vyhodenie zo strednej školy, kde je školné 30 000 libier bolo rovnako dobrým začiatkom ako hocičo iné.

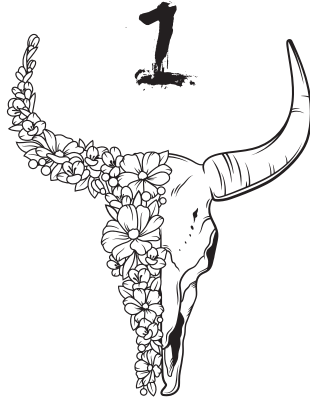
Obe mali už vtedy sebavedomie alchymistov, ktoré prináležalo oveľa starším ľuďom. Bolo im jedno, čo si o nich myslia ostatní. Nezáležalo

im na tom, čo ostatní považovali za *cool*, a to ich samozrejme robilo *neznesiteľne cool*.

V priebehu niekoľkých týždňov opustili školu aj domov. Grey mala sedemnásť, Vivi pätnásť. Obe sa vydali do sveta, obe smerovali k osl-
nivej, exotickej budúcnosti, o ktorej vždy vedeli, že je im predurčená. A tak som sa ocitla sama, jediná Hollowová, ktorá zostala a stále sa snažila mať úspech v dlhých tieňoch, ktoré za sebou zanechali. Tichá a bystrá, ktorá milovala prírodovedné predmety a zemepis a mala prirodzený talent na matematiku. Tá, ktorá zúfalo túžila byť predovšetkým nepozoruhodná.

Pomaly, mesiac po mesiaci, rok po roku, začala podivnosť, ktorá sa vznášala okolo mojich sestier, ustupovať a môj život bol na dlhý čas taký, po akom som túžila od chvíle, keď som videla, ako Grey uspala votrelkyňu obyčajným bozkom. Normálny.

Samozrejme, že to nemohlo trvať dlho.

Keď som uvidela sestrinu tvár, ktorá na mňa uprene hľadela z podlahy, vyrazilo mi dych.

Greyina jemná jazva v tvare háku bola stále prvou vecou, ktorú si na nej každý všimol. Potom prišlo na rad to, aká je srdcervúco krásna. Časopis *Vogue* a jej tretia americká obálka za posledné roky. Musel prísť poštou a pristáť obálkou dohora na koberci v hale, kde som ho našla v striebornom rannom svetle. Pod ňou sa machovo zeleným textom vznášal nápis *Strážkyňa tajomstiev*. Jej telo bolo nahnuté smerom k fotoGRAFOVI, pery pootvorené, čierne oči upreté do objektívu. Z bielych vlasov jej vytŕčal pár parohov, akoby boli jej vlastné.

Na krátky, čarovný okamih som si myslela, že tam skutočne je, naživo. Neslávne známa Grey Hollowová.

Za tie štyri roky, odkedy odišla z domu, vyrástla z mojej najstaršej sestry pavučinkovo jemná žena s vlasmi ako cukrová vata a tvárou ako z gréckej mytológie. Dokonca aj na fotografiách z nej bolo cítiť niečo prchavé a priesvitné, akoby mala každú chvíľu vystúpiť do éteru. Možno preto ju novinári večne opisovali ako éterickú, hoci ja som si o Grey skôr myslela, že je zemitá. V žiadnych článkoch sa nikdy nespomínalo, že sa najlepšie cíti v lese, ani to, aká je dobrá v tom, keď chce, aby jej niečo vyrástlo. Rastliny ju milovali. Vistéria pred jej det-

skou izbou často prekláza dovnútra cez otvorené okno a v noci sa jej omotávala okolo prstov.

Vzala som si časopis a preletela som článok.

Grey Hollowová nosí svoje tajomstvá ako hodváb.

Keď sa s ňou stretávam vo vstupnej hale hotela Lanesborough (Hollowová nikdy nepúšťa novinárov k svojmu bytu, a hovorí sa, že ani neorganizuje večierky a neprijíma hostí), je oblečená v jednom zo svojich charakteristických enigmatických výtvorov. Predstavte si hojné výšivky, stovky korálikov, nite upradené zo skutočného zlata a tyl taký ľahký, že sa vznáša ako dym. Štýl Hollowovej bol opísaný ako rozprávka, ktorá sa stretáva s nočnou morou v horúčkovitom sne. Jej šaty sú pokryté lístím a vädnúcimi okvetnými lístkami, jej modelky na móle nosia parohy z mŕtvol jeleňov a kožušiny stiahnuté z myši a trvá na tom, aby látka pred strihaním nasiakla vôňou horiaceho dreva, takže jej módne prehliadky voňajú ako lesné požiare.

Hollowovej výtvory sú nádherné, dekadentné a zvláštne, ale práve ten ich tajomný charakter ich preslávil tak rýchlo. Do podšívky každých z jej šiat sú ručne všívané tajné odkazy. Ale to nie je všetko. Celebrity oznámili, že našli kúsky zrolovaného papiera všívané do kostíc svojich živôtikov, úlomky ozdobených zvieracích kostí pripevnené vedľa drahých kameňov, runové symboly namalované neviditeľným atramentom alebo miniatúrne fľaštičky s parfumom, ktoré pri pohybe nositeľky praskajú ako tyčinky žiariace v tme a uvoľňujú opojnú rovnomennú vôňu Hollowovej. Obrazy, ktoré sa objavujú v jej výšivkách, sú zvláštne, niekedy až znepokojujúce. Predstavte si geneticky modifikované kvety a kostry minotaurov, ktorých tváre sú zbavené mäsa.

Rovnako ako ich tvorkyňa, je každý dielik skladačkou, ktorá si priam žiada, aby bola vyriešená.

Tam som prestala čítať, pretože som vedela, čo sa bude písať vo zvyšku článku. Vedela som, že sa v ňom bude hovoriť o tom, čo sa nám stalo

v detstve, o tom, čo si žiadna z nás nepamätá. Vedela som, že sa tam bude hovoriť o mojom otcovi, o tom, ako zomrel.

Dotkla som sa končekmi prstov jazvy na svojom krku. Bola to tá istá polmesiacovitá jazva, akú mala aj Grey, aj Vivi. Ani jedna z nás si nepamätala, ako k nej prišla.

Vzala som časopis do svojej spálne a strčila som si ho pod vankúš, aby ho mama nenašla a nespálila ho v kuchynskom dreze ako ten predchádzajúci.

Pred odchodom som otvorila aplikáciu *Find Friends* a skontrolovala, či je zapnutá a či vysielala moju polohu. Bola to podmienka môjho každodenného ranného behu, mama musela sledovať, ako sa môj malý oranžový avatar preháňa po Hampstead Heath. Vlastne, bola to podmienka, ak som vôbec chcela vyjsť z domu, aby ma moja matka mohla sledovať... kdekoľvek. Catin vlastný avatar sa stále vznášal na juhu, v Royal Free Hospital, kde sa jej ošetrovateľská služba na pohotovosti natiahla, ako zvyčajne, cez čas.

Odchádzam, napísala som jej správu.

Dobre, budem ťa sledovať, odpísala okamžite. **Napiš mi, keď budeš v bezpečí doma.**

Vydala som sa do zimného chladu tesne pred úsvitom.

Bývali sme vo vysokom špicatom dome s bielou omietkou a olovenými oknami, ktoré mi pripomínali krídla vážky. Pozostatky noci sa ešte stále držali na odkvape a zhromažďovali sa v kalužiach pod stromom na našom dvore. Nebol to dom, aký si zvyčajne môže dovoliť slobodná matka s platom zdravotnej sestry, ale kedysi patrila maminým rodičom, ktorí zahynuli pri autonehode, keď čakala Grey. Kúpili ho na začiatku svojho manželstva, počas druhej svetovej vojny, keď sa ceny nehnuteľností v Londýne prepadli kvôli bleskovej vojne. Boli vtedy tínedžeri, sotva starší ako ja. Dom bol kedysi veľkolepý, hoci časom trochu spustol.

Na mojej obľúbenej starej fotografii, ktorá vznikla v kuchyni niekedy v šesťdesiatych rokoch, bola miestnosť zaliata lenivým slnečným svetlom, takým, ktoré v letných mesiacoch pretrváva celé hodiny a drží sa na vrcholoch stromov v zlatých aureolách. Moja stará mama pozerala

s prižmúrenými očami do fotoaparátu, na jej pokožku dopadal kaleidoskop trblietavej zelenej farby z vitráže, ktorá sa medzitým rozbila. Môj starý otec stál s rukou ovinutou okolo nej, v ústach mal cigaru, nohavice mal vysoko zapnuté opaskom a na nose hrubé okuliare. Vzduch vyzeral teplý a zadymený a obaja moji starí rodičia sa usmievali. Boli v pohode, uvoľnení. Keby ste nepoznali ich príbeh, mohli by ste si myslieť, že sú šťastní.

Zo štyroch tehotenstiev, počas ktorých deti riadne donosila, porodila moja stará mama len jedno živé dieťa, a to pomerne neskoro. Moju matku Cate. Miestnosti v tomto dome, ktoré boli určené pre deti, zostali prázdne a moji starí rodičia sa nedožili toho, aby videli narodenie niektorého zo svojich vnúčat. V každej rodine sú veci, o ktorých sa nehovorí. Príbehy, ktoré poznáte bez toho, aby ste vedeli, odkiaľ ich poznáte, príbehy o hrozných veciach, ktoré vrhajú dlhé tieň na celé generácie. Tri mŕtvo narodené deti Adelaide Fairlightovej boli jedným z takýchto príbehov.

Ďalšou bola vec, ktorá sa stala nám, keď som mala sedem rokov.

Vivi zavolala ešte skôr, ako som prišla na koniec ulice. Prijala som hovor cez slúchadlá AirPods a bez toho, aby som sa pozrela na displej, som vedela, že je to ona.

„Hej,“ ozvala som sa. „Vstala si skoro. V Budapešti ešte nemôže byť ani čas obeda.“

„Ha-ha.“ Vivin hlas znel tlmene, rozptýlene. „Čo robíš?“

„Vyšla som si von zabehať. Vieš, je to tá vec, ktorú robím každé ráno.“

Odbočila som doľava a bežala som po chodníku okolo prázdnych športových ihrísk a kmeňov vysokých obnažených stromov. Bolo sivé ráno, slnko lenivo zívalo na oblohu za mračnami. Chlad ma škriabal na odhalenej pokožke, vháňal mi slzy do očí a pri každom údere srdca ma bolelo v ušiach.

„Fuj,“ povedala Vivi. V pozadí som počula hlásenie leteckej spoločnosti. „Prečo by si si to robila?“

„Je to najnovší trend v oblasti kardiovaskulárneho zdravia. Si na leťisku?“

„Dnes večer letím na koncert, pamätáš? Práve som pristála v Londýne.“

„Nie, nepamätám si. Pretože si mi to určite nehovorila.“

„Som si istá, že som ti to hovorila.“

„To nie je pravda.“

„Každopádne, som tu a Grey dnes letí z Paríža na nejaké fotenie a pred koncertom sa stretneme v Camdene. Vyzdvihnem ňa, keď sa dostanem z tohto hnusného letiska.“

„Vivi, dnes je školský deň.“

„Ešte stále si v tom ústave, ktorý ničí dušu? Počkaj, vydrž, prechádzam cez imigračnú kontrolu.“

Moja zvyčajná cesta viedla cez zelené polia parku Golders Hill, trávu posiatu konfetami žltých narcisov a bielo-fialových krókusov. Zima bola mierna, v polovici februára už v meste prepukala jar.

Minúty sa ťahali. V pozadí som počula ďalšie hlásenia leteckej spoločnosti, keď som bežala pozdĺž západnej hranice Hampstead Heath, potom do parku, okolo vyblednutého kameňa Kenwood House. Zamierila som hlbšie medzi kľukaté divoké chodníčky vresoviska, miestami také tesné, zelené a staré, až bolo ťažké uveriť, že ste stále v Londýne. Tiahlo ma to do neskrotených častí, kde boli chodníky zablatené a nad nimi rástli klenby hustých rozprávkových stromov. Čoskoro sa začnú objavovať listy, ale dnes ráno som sa pohybovala pod húštinou ostrých konárov a moju cestu z oboch strán lemoval sutinový koberec. Vzduch tu páchol sychravou, prebujnenou vlhkosťou. Blato bolo riedke od nedávneho dažďa a prskalo mi po lýtkach, keď som sa predierala ďalej. Slnko už vychádzalo, ale ranné svetlo bolo stále presiaknuté kvapkou atramentu. Tiene boli vďaka nemu hlboké a vyzerali vyhladovane.

Z telefónu sa ozval skreslený hlas mojej sestry.

„Si tam ešte?“

„Áno,“ odpovedala som. „Na moju veľkú škodu. Tvoje spôsoby počas telefonovania sú otrasné.“

„Ako som povedala, škola je úplne nudná a ja som veľmi vzrušujúca. Žiadam ňa, aby si vymeškala vyučovanie a išla so mnou von.“

„Nemôžem...“

„Nenúť ma, aby som im zavolala a povedala, že potrebuješ voľno na test na pohlavne prenosné choroby alebo niečo podobné.“

„Ty by si...“

„Dobre, dobrý rozhovor, uvidíme sa čoskoro!“

„Vivi...“

Linka zmlkla v tom istom čase, ako z podrastu vystrelil holub a vrazil mi do tváre. Vykrikla som a spadla dozadu do blata, inštinktívne zdvihnúť ruky, aby som si chránila hlavu, hoci vták už odletel. A potom... ďaleko predou mnou som zbadala pohyb. Bola tam postava, ktorú zakrývali stromy a prerastená tráva. Muž, bledý a napriek chladu bez košeľe, bol dosť ďaleko. Nedokázala som určiť, či sa vôbec pozerá mojím smerom.

Z tejto vzdialenosti, v oceľovomodrom svetle, sa zdalo, že má na hlave rohatú lebku. Spomenula som si na svoju sestru na obálke *Vogue*, na parohy, ktoré nosili jej modelky na móle, na zvery, ktoré vyšivala na svoje hodvábné šaty.

Niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla a zostala som sedieť v blate. Nebola som si istá, či ma ten muž videl alebo nie, ale ani sa nepohol. Čelo mi schladil vánok, ktorý so sebou niesol vôňu lesného dymu a divoký vlhký zápach niečoho neskrotného.

Poznala som tú vôňu, aj keď som si nedokázala spomenúť, čo znamená.

Zdvihla som sa na nohy a prudko som sa rozbehla smerom, odkiaľ som prišla. Krv sa mi rýchlo rozprúdila, nohy sa mi šmýkali a v mysli sa mi opakovali predstavy príšery, ktorá mi chytala cop. Stále som sa obzerala za seba, až kým som neminula Kenwood House a nevypotáčala sa na cestu. Nikto ma nesledoval.

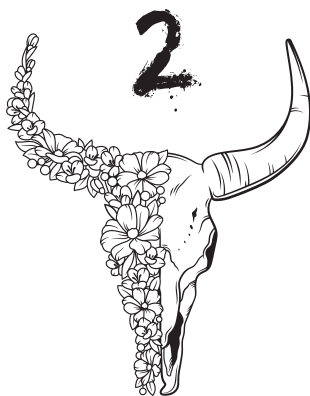
Svet mimo zelenej bubliny Hampstead Heath bol rušný, normálny. Londýn sa prebúdzal. Keď som lapila dych, môj strach vystriedali rozpačky, pretože som na zadnej strane legín mala mokrú hnedú škvrnu. Zostala som v strehu, kým som bežala domov, s jedným AirPodom v ušiach a ostrým návalom adrenalínu, ktorý sa mi zarezával do chrbtice. Okoloidúci taxikár sa na mňa usmial a muž, ktorý si vyšiel na svoju prvú cigaretu v ten deň, mi povedal, že som krásna a aby som sa usmievala.

ZMIZNUTIE SESTIER HOLLOWOVÝCH

Obaja v mojom vnútri zanechali bodnutie strachu a hnevu, ale bežala som ďalej, ponechajúc ich v bielom šume mesta.

Tak to bolo aj s Vivi a Grey. Stačil jediný ich telefonát a začala sa ku mne predierať podivnosť.

Na konci mojej ulice som poslala správu svojej prostrednej sestre:
NECHOĎ do mojej školy.

Na príjazdovej ceste som zbadala matkin červený Mini Cooper. Predné dvere boli pootvorené. Otvárali sa a zatvárali, dýchali spolu s vetrom. Vo vnútri boli mokré stopy. Na rohožke sedel náš prastarý mačací démon Sasha a oblizoval si labku. Mačka bola staršia ako ja a taká ošumelá a vykrivená, že začínala vyzerať ako zlá taxidermická práca. Keď som ju zdvihla, zasyčala. Sasha ma nikdy nemala rada, ani Vivi, ani Grey, a svoje pocity dávala najavo pazúrmí, ale v týchto dňoch bola príliš vetchá, aby sa mohla veľmi brániť.

Niečo nebolo v poriadku. Mačka nebola von už asi desať rokov.

„Cate?“ zavolala som potichu, keď som otvorila dvere a vošla dnu. Nevedela som si spomenúť, kedy a prečo sme prestali matku volať *mama*, ale Cate to tak mala radšej, a tak to teda ostalo.

Neprichádzala žiadna odpoveď. Položila som Sashu na zem a vyzula si zablatené topánky. Z poschodia nad nami sa ozývali tiché hlasy, útržky zvláštneho rozhovoru.

„To je to najlepšie, čo dokážete?“ spýtala sa ma mama. „Ani mi neviete povedať, kam išli? Ako sa to stalo?“

Z reproduktora sa ozval plechový hlas, muž s americkým prízvukom.

„Počúvajte, pani, vy nepotrebujete súkromného detektíva, potrebujete psychiatra.“

Nasledovala som hlasy, potichu našlapujúc. Cate sa prechádzala pri posteli, stále v oblečení z pohotovosti, vrchná zásuvka nočného stolíka bola otvorená. V izbe bola tma, osvetľovala ju len tlmená lampa farby medu. Nočná zmena v nemocnici si vyžadovala zatemňovacie závesy, takže priestor vždy mierne kyslo páchol od neustáleho nedostatku slnečného svetla. Cate v jednej ruke držala svoj telefón. V druhej mala fotografiu seba s mužom a tromi deťmi. Stávalo sa to každú zimu, v týždňoch nasledujúcich po výročí. Matka si najala súkromného detektíva, aby sa pokúsil vyriešiť záhadu, pri ktorej bola polícia bezradná. Súkromný detektív bol však vždy neúspešný.

„Takže to je všetko?“ spýtala sa Cate.

„Ježiš, prečo sa nepýtate svojich dcér?“ odpovedal muž v telefóne. „Ak to niekto vie, tak sú to ony.“

„Chod' doriti,“ povedala ostro. Moja matka málokedy nadávala. Zabrnelo mi z toho v prstoch.

Cate zavesila. Zvuk, ktorý z nej vyšiel bol hrdelný. Nebol to zvuk, ktorý by človek vydal v prítomnosti iných. Okamžite som sa zahanbila, že som jej narušila súkromie. Chcela som sa odvrátiť, ale podlahové dosky pod mojou váhou zaškrípali ako staré kosti.

„Iris?“ ozvala sa Cate prekvapene. Keď sa na mňa pozrela, v jej výraze bolo niečo zvláštne. Hnev? Strach? Ale keď zbadala moje zablatené legíny, rýchlo ho vystriedali obavy. „Čo sa stalo? Si zranená?“

„Nie, zaútočil na mňa besniaci holub.“

„Vystrašil ťa až tak, že si naložila do gatí?“

Pozrela som na ňu s výrazom, ktorý hovoril *Veľmi smiešne*. Cate sa zasmiala, posadila sa na okraj postele a mávla na mňa oboma rukami. Podišla som k nej a sadla si pred ňu na zem so skríženými nohami, aby mi mohla upraviť dlhé blond vlasy do dvoch vrkočov. Tak to robievala takmer každé ráno, odkedy som bola malá.

„Je všetko v poriadku?“ spýtala som sa, keď mi prstami prešla po vlasoch. Zachytila som prudkú chemickú vôňu nemocničného mydla, ktorú prekryval pot a zápach z úst a ďalšie náznaky pätnásthodinovej zmeny na pohotovosti. Niektorí ľudia si spomenuli na svoje matky, keď zacítili

parfum, ktorý nosila, keď boli deťmi, ale pre mňa bude moja matka vždy týmto: kukuričným škrobovým práškom z latexových rukavíc, medenou pachutou cudzej krvi. „Nechala si otvorené vchodové dvere.“

„Nie, to som neurobila. Alebo áno? Bola to dlhá zmena. Strávila som dlhý čas s chlapíkom, ktorý bol presvedčený, že ho jeho rodina ovláda análnymi sondami.“

„Počíta sa to ako lekárska pohotovosť?“

„Myslím, že keby sa to stalo mne, chcela by som nejaký rýchly zásah.“

„Máš pravdu.“ Zahryzla som si do spodnej pery a vydýchla nosom. Bolo lepšie opýtať sa teraz, osobne, ako neskôr cez textovú správu. „Nevadí, ak si dnes večer niekam vyjdem? Vivi je v meste na koncerte a Grey priletí z Paríža. Chcem s nimi stráviť nejaký čas.“

Mama nič nepovedala, ale prstami mi vkĺzla do vlasov a potiahla ma tak silno, až som zalapala po dychu. Neospravedlnila sa.

„Sú to moje sestry,“ povedala som potichu. Niekedy mi žiadosť o stretnutie s nimi, ale najmä žiadosť o stretnutie s Grey, pripadala ako žiadosť o povolenie venovať sa mimoškolskej činnosti, ktorou je pri najmenšom pichanie si heroínu. „Nedovolia, aby sa mi stalo niečo zlé.“

Cate sa krátko a komplikovane zasmiala a znova začala pliesť vrkoč.

Fotka, na ktorú sa pozerala, ležala obrátená tvárou nadol na prikrývke, akoby dúfala, že si ju nevšimnem. Otočila som ju a začala si ju prezerať. Bola na nej moja mama, môj otec, Gabe a my tri dievčatá, keď sme boli mladšie. Vivi mala na sebe zelený tvídový kabát. Grey bola oblečená v bordovej bunde s umelou kožušinou. Ja som mala malý červený tartanový kabát so zlatými gombíkmi. Okolo krku každej z nás viseli rovnaké zlaté prívesky so srdiečkami, na ktorých boli do kovu vryté naše mená: IRIS, VIVI, GREY. Vianočné darčeky od starých rodičov, ktorých sme boli navštíviť v Škótsku. Vtedy vznikla táto fotka.

Polícia nikdy nenašla toto oblečenie ani náhrdelníky, napriek tomu, že ich dôkladne hľadala.

„Je to z toho dňa,“ povedala som potichu. Nikdy predtým som nevidela žiadnu fotografiu z toho dňa. Ani som nevedela, že nejaké existujú. „Všetci vyzeráme tak inak.“

„Môžeš...“ Catin hlas uviazol v jej hrdle. Krátko vydýchla. „Môžeš ísť na Vivin koncert.“

„Ďakujem, ďakujem!“

„Ale chcem ťa mať doma pred polnocou.“

„Dohodnuté.“

„Mala by som nám urobiť niečo na jedenie, kým pôjdeš do školy, a určite by si sa mala osprchovať.“ Dokončila moje vrkoče a pred odchodom ma pobožkala na temeno hlavy.

Keď odišla, znova som sa pozrela na fotografiu, na jej tvár, na tvár môjho otca, len pár hodín predtým, ako sa im stala tá najhoršia vec, aká sa im kedy mohla stať. Odrezalo to kus z mojej matky, skresalo jej to líca a zanechalo ju chudšiu a šedivejšiu. Po väčšinu môjho života bola akvarelom ženy, zbavenej živosti.

Z Gabea si to vzalo ešte viac.

Najviac sme sa však zmenili my tri dievčatá. Sotva som spoznala tie tmavovlasé a modrooké deti, ktoré sa na mňa pozerali.

Povedali mi, že potom, čo sa to stalo, sme boli tajnostkárskejšie. Že sme sa celé mesiace nerozprávali s nikým, iba medzi sebou. Že sme odmietali spať v oddelených izbách, alebo dokonca v oddelených posteľiach. Niekedy sa uprostred noci rodičia zobudili, aby nás skontrolovali, a našli nás schúlené v pyžamách, s hlavami pritisnutými k sebe, ako keby sme boli čarodejnice sklonené nad kotlom, čo si niečo šepkajú.

Naše oči sa zmenili na čierne. Naše vlasy obeleli. Naša pokožka začala páchnuť ako mlieko a zem po daždi. Vždy sme boli hladné, ale nikdy sme nepriberali. Jedli sme a jedli a jedli. Dokonca sme žuli aj v spánku, obrusovali sme si detské zuby a niekedy sme si hrýzli jazyk a líca, v dôsledku čoho sme sa budili so zakrvavenými perami.

Lekári nám diagnostikovali všetko od posttraumatickej stresovej poruchy až po ADHD. Zobierali sme abecedu skratiek, ale nezdalo sa, že by nás nejaká liečba alebo terapia dokázala vrátiť do stavu, v akom sme boli predtým, než sa to stalo. Ich záver bol, že sme neboli choré. Boli sme len divné.

Ludia len ťažko uverili, že Grey, Vivi a ja sme potomkami našich rodičov.